

Til § 15.

Denne Bestemmelse træder i Stedet for Sygekasselovens § 13, Stk. 5. — Som anført ovenfor under e, er Bestemmelsen nu formuleret saaledes, at det bliver en Pligt for Kommunen i givet Tilfælde at yde Medlemmet Hjælp til Betaling af Medlemsbidraget; paa den anden Side er disse Tilfælde saa nøje angivet, at der formentlig deri indeholdes fornøden Begrænsning af Kommunens Pligt. Forsaa vidt »Indkaldelse til Militærtjeneste« er nævnt, henledes Opmærksomheden paa, at da Invalidepræmien ifølge § 43, Stk. 3, ikke skal erlægges under Aftjening af Værnepligt, faar denne Transsaarsag i det væsentlige kun Betydning med Hensyn til Sygekassekontingentet; forsaa vidt dette angaar, kan der forøvrigt ifølge Sygekassens Vedtægt være meddelt Fritagelse under Indkaldelse, jfr. § 22, Stk. 1, Nr. 8. — Begæringerne, der omhandles nærmere i Stk. 2, maa efter Omstændighederne ved Sygekassebestyrelsens Foranstaltning kunne indgives under ét for flere Medlemmer. — Naar Adgangen til at faa denne Hjælp kan blive en Ret for den paagældende, er det paakrævet, at der bliver Mulighed for at indanke Kommunalbestyrelsens Afgørelse for højere Myndighed, nemlig Overøvrigheden og — for Københavns Vedkommende — Socialministeren.

Hjælpens Omfang i det enkelte Tilfælde maa bero paa Medlemmets Trang; i mange Tilfælde vil Hjælp til Betaling af en Del af Medlemsbidraget sikkert være tilstrækkelig; som tidligere bemærket, har man imidlertid ikke anset det for rigtigt, saaledes som Sygekasselovens § 13, Stk. 5, gør det, at fastsætte en bestemt Brøk ($\frac{3}{4}$) af Medlemsbidraget som Maksimum for Hjælpen.

Medens Hjælpen nu kun kan ydes til Betaling af Sygekassekontingentet, skal der ifølge Forslaget ogsaa kunne ydes Hjælp til Betaling af Invalidepræmien, der jo ligesaavel som Sygekassekontingentet er en Betingelse for den paagældendes Forbliven i Forsikringen.

Til § 16.

Svarer til Sygekasselovens § 14. I Stk. 1 har man erstattet Ordene »et Staten eller en Amts-, Købstad eller Handelspladskommune tilhørende Sygehus« med »et offentligt Sygehus«, da dette Udtryk baade er kortere og mere udtømmende. Endvidere er der foretaget den reelle Forandring, at Bestemmelsen om nedsat Betaling kommer til ogsaa at omfatte ambulante Behandling. — Det er i flere Henseender af Betydning, at

ambulant Behandling, der i de senere Aar, hvor Sygdommens Art tillader det, mere og mere er traadt i Stedet for egentlig Indlæggelse paa Sygehus, anvendes i saa vidt Omfang som muligt. Dette er af økonomisk Betydning for Sygekasserne, hvis Udgifter i Almindelighed vil blive mindre under et Medlems ambulante Behandling, end naar Medlemmet indlægges. Det er endvidere af Betydning for Medlemmet selv, idet han ofte under ambulante Behandling vil være i Stand til at udføre sit sædvanlige Erhverv upaavirket af Sygdommen. Det er dernæst af samfundsøkonomisk Betydning, at Sygekassemedlemmernes produktive Evne ikke berøves dem, naar der ikke er nogen Nødvendighed herfor. Endelig vil ambulante Behandling spare Kommunerne som Ejere af Sygehuse for de større Udgifter, som egentlig Indlæggelse vil medføre. Af nævnte Grunde vil det derfor være naturlig udtrykkelig at fastslaa i Loven, at Kasserne ved et Medlems ambulante Behandling paa Sygehus har samme Adgang til Nedsættelse i den sædvanlige Betaling, som naar Medlemmet indlægges til Behandling paa Sygehuset.

Stk. 2 svarer til Sygekasselovens § 14, Stk. 2.

Bestemmelsen i Sygekasselovens § 14, Stk. 3, hvorefter Ministeren kan fastsætte Betalingen i Tilfælde, hvor Betalingen for samtlige indlagte Personer eller for visse Klasser af Befolkningen er sat væsentlig lavere end den virkelige Udgift ved Opholdet paa Sygehuset, har man ladet udgaa. Det i Bestemmelsen nævnte Forhold finder i større eller mindre Grad Sted for alle offentlige Sygehuses Vedkommende; Bestemmelsen vilde derfor kunne kræves bragt til Anvendelse af alle Sygehuse, hvilket imidlertid ikke stemmer med Bestemmelsens Karakter af en Undtagelsesbestemmelse; da den dernæst ikke finder Anvendelse i Praksis, har man anset det for naturligt at ophæve den.

Stk. 3 og 4 som Sygekasselovens § 14, Stk. 4 og 5, med nogle redaktionelle Ændringer.

For ikke stadig at gentage, at Medlemmernes Børn er omfattet af de forskellige Regler i Paragraffen, har man givet en almindelig Udtalelse herom i det ny Stk. 5.

Til § 17.

Som Sygekasselovens § 15, idet der dog dels i Stk. 1 er sket en Tilføjelse, hvorefter Befordring ogsaa kan forlanges til ambulante Behandling paa et Sygehus, jfr. § 16, dels i Stk. 4 er foretaget en Forandring, hvor-